

Suzanne Vermeer

Zomeravond

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Proloog

Er ligt een meisje op haar buik in het water. Haar hoofd wat gedraaid, haar ogen gesloten en haar mond een stukje open. Alsof ze verkoeling zoekt voor de warme zon die op haar schijnt. De blonde haartjes op haar bovenarmen deinen mee met de wind. Kiezelsteentjes schuiven zachtjes langs haar heen en op de achtergrond klinkt het gezoem van muggen. Op een enkele wolk na is de lucht strakblauw.

Door de stroming ligt het meisje in een ondiep stuk van de rivier. Haar lange blonde haar is plakkerig en vuil. Het zit vol opgedroogd bloed en de zoetige kokosgeur van haar lievelingsshampoo is vervangen door die van ijzer. Haar strakke bloemenjurkje is opgekropen tot boven haar middel en ze draagt geen onderbroek. Haar volmaakt ronde, witte billen contrasteren met de gebruinde zomerteint op de rest van haar lichaam.

De forse wond op haar achterhoofd is niet het enige spoor van geweld. Krassen, schaafwonden, blauwe plekken. Haar nagels zijn rafelig en gebroken alsof ze wanhopig heeft geprobeerd zich aan de rotsachtige oever vast te klampen. Alles om zich niet te laten opslokken door het water. Alles om in leven

te blijven. Een van de laatste dingen die ze in haar veel te korte leven zag waren ogen zo blauw als de zomerlucht.

Er zijn mensen naar haar op zoek. Mensen die veel van haar houden. Ze is iemands dochter, iemands zusje, iemands kleinkind, iemands nichtje, iemands vriendin. Hun geschreeuw kan zij niet meer beantwoorden. Zal de waarheid over die noodlottige nacht ooit boven water komen? Er staan belangen op het spel die koste wat het kost beschermd moeten worden. Anders zouden er zomaar meerdere levens verwoest kunnen worden.

Wie gaat haar recht doen? Wie gaat uitzoeken wat er daadwerkelijk gebeurd is? Haar leven en dat van haar familie voor altijd verwoest. Geen havodiploma, geen rijbewijs, geen opleiding, geen huwelijk, geen kinderen. Het is haar allemaal ontnomen. In een vlaag van waanzin, of was het doordacht? En waarom? Voor het eindresultaat maakt het niet uit. Ze is dood.

Ergens in Frankrijk

Ik lig in bed en staar naar het plafond. Precies boven mijn hoofd zit een geelbruine vlek. Een erfenis van een lekkage. Dat is niet de enige erfenis waar ik mee belast ben. Die afzichtelijke vlek in het plafond staat symbool voor alles wat er fout is gegaan in mijn leven. Ook als ik mijn ogen dichtdoe achtervolgt die vlek mij. Maar mijn wens voor een wit, blanco plafond wordt genegeerd door de vrouw die mijn keuzes maakt en mijn beslissingen neemt. De ergste dagen zijn de dagen dat ik mezelf ruik. Voor de buitenwereld is ze de nobele vrouw die zonder te klagen de zorg voor haar zieke man op zich neemt. Maar achter onze gesloten deur is het een hel. Ze geniet duidelijk van de macht die ze over mij heeft. Ik ben compleet afhankelijk van haar en haar grillen. Er is bijna niks wat ik zelf kan. Door het geheim dat we samen delen, zijn we tot elkaar veroordeeld. Ik weet iets van haar, zij iets van mij. Het zijn dingen die het daglicht niet kunnen verdragen. Als ik voor mezelf spreek: van liefde is allang geen sprake meer. Soms vraag ik me af of het er ooit is geweest. Zij beweert bij hoog en laag dat ze nog steeds van me houdt, maar dat zijn loze woorden.

Dat toneelspel voert ze ook voor de buitenwereld op. De haat in haar ogen wanneer ze me aankijkt zegt genoeg. Soms probeer ik in gedachten terug te gaan naar de dag dat ik haar ontmoette. Had ik toen al kunnen weten dat achter dat knappe gezicht een hoop lelijkheid schuilging?

Soms fantaseer ik over een heel ander leven, dat krijg je als je te veel tijd hebt om na te denken. In het beste scenario bind ik me nooit aan een vrouw. Ik bemin, ik heb lief, maar ik ben vrij om te gaan en staan waar ik wil. Want ik verlang het meest naar vrijheid. Nog meer dan naar liefde, verzorging, hygiëne en de mogelijkheid om te eten en drinken wat ik wil. Zonder vrijheid is er slechts gevangenschap. En dat laatste is voor mij een plafond met een lekkageplek die mij zelfs in mijn nachtmerries achtervolgt. Er is geen ochtend dat ik niet doorweekt van het angstzweet wakker word. De plakkerige lakens tot aan mijn kin ingestopt zodat ik geen kant op kan. Ontsnappen aan mijn eigen geur is onmogelijk. Op sommige avonden wens ik voordat ik in slaap val dat ik de volgende ochtend niet meer wakker zal worden.

Deel 1

Heden

Parijs

Nadine Dubois voelt iets kriebelen aan haar oor terwijl de geur van espresso haar neus binnendringt. Met haar ogen nog gesloten lacht ze tevreden. ‘*Bonjour, mon amour.*’ Al meer dan een jaar wordt ze elke ochtend wakker met deze diepe mannenstem. Ze is dol op dit ritueel. François staat altijd als eerste op en knuffelt haar wakker, gevolgd door een vers croissantje met een dampende espresso die sterk genoeg is om haar op gang te helpen. Terwijl hij de dikke zandkleurige gordijnen opendoet om daglicht binnen te laten in hun luxe Parijse appartement, nestelt zij zich met wat kussens tegen het hoofdbord van het royale tweepersoonsbed aan.

Kijkend naar François denkt ze terug aan de eerste keer dat ze hem ontmoette, bijna twee jaar geleden. Ze interviewde hem voor haar populaire *true crime*-podcast over zijn nieuwe boek, waarin hij schreef over een aantal rechtszaken waarbij hij als gerenommeerd psychiater als getuige-deskundige had opgetreden. Hoewel hij met zijn achtenvijftig jaar drieëntwintig jaar ouder was dan zij, was ze meteen onder de indruk geweest van zijn knappe, statige

uiterlijk. Zijn volle grijze haar, waar een lichte slag in zat, zijn fonkelende ogen, gebruinde huid en iets gebogen, puntige neus. Hij was met gekruiste benen voor haar gaan zitten en had zijn slanke handen met keurig geknipte nagels ontspannen op de armleuning van de leren fauteuil gelegd. Hij had haar onderzoekend, geïnteresseerd en misschien wel een beetje flirtend aangekeken. Ze had hem subtiel met haar ogen gewezen op de trouwring aan zijn linkerhand en hij had geglimlacht. Toen ze de interviewafspraak met zijn secretaresse had gemaakt werd haar duidelijk verteld dat hij maximaal een halfuurtje tijd zou hebben. Ze had zich dan ook uitstekend voorbereid om zo gericht mogelijk vragen te stellen en geen kostbare tijd te verspillen. Dat halfuur werd anderhalf uur en uiteindelijk had hij haar drie uur later meegenomen naar Hôtel de Crillon aan het Place de la Concorde voor een lunch in de smaakvol ingerichte Jardin d'Hiver. Bij het zien van de menukaart hoopte ze dat de getallen achter de gerechten naar een paginanummer verwezen, maar François had smakelijk gelachen toen ze dit aan hem voorlegde. Ze schaamde zich kapot. Het imago van 'vrouw van de wereld' dat ze had willen uitstralen viel meteen in duigen. Van de prijs van één sandwich kon ze bijna een week eten.

‘Neem lekker waar je zin in hebt,’ had François haar

op het hart gedrukt terwijl hij zelf zonder enige gêne het duurste gerecht op de kaart bestelde; een club-sandwich met kreeft van 78 euro. Met haar caesar-salade van ‘slechts’ 42 euro had ze een bescheiden keus gemaakt. Toen haar bord eenmaal voor haar neus stond had ze zich moeten bedwingen om niet uit te rekenen wat elk blaadje sla afzonderlijk kostte. François had geamuseerd toegekeken hoe ze met een ongemakkelijk gezicht haar bord leeg had gegeven. Het was haar toen nog niet duidelijk of François indruk op haar wilde maken of dat het voor hem heel normaal was om zoveel geld uit te geven aan een lunch. Inmiddels weet ze dat de waarheid ergens in het midden ligt.

Een week later had ze hem een linkje gestuurd om de aflevering van haar podcast voor publicatie alvast te beluisteren en hem nogmaals bedankt voor zijn tijd en de lunch. Hij reageerde bondig dat hij tevreden was en ze de boel wat hem betraf online mocht zetten. Ze ging ervan uit dat ze niets meer van hem zou horen en probeerde net zo zakelijk op hun ontmoeting terug te kijken als hij blijkbaar deed. Hij was gewoon een charmante, gulle en heel erg getrouwde man, en zij een ambitieuze, populaire misdaadjournalist van *Le Figaro* met een eigen podcast. En toevallig hadden hun paden elkaar gekruist. Tot François haar vier weken na de publicatie van de

podcast belde. Hij had veel reacties gehad en wilde die met haar bespreken tijdens een lunch. Zij mocht deze keer de locatie bepalen. Ze stemde in en gaf hem een adres door op de Champs-Élysées, waar ze een halfuur van tevoren al klaarzat om zijn gezicht te zien wanneer hij de McDonald's binnenliep. Hij leek haar actie te waarderen. Met vreugde zag ze hoe hij het zout van zijn vingers likte na een grote portie frietjes en gretig zijn tanden in een Big Mac zette. Wat ook opviel was dat op de vinger waar bij hun vorige ontmoeting een trouwring om had gezeten, nu nog slechts een wit bandje te zien was. Toen ze er subtiel naar keek, had hij haar een knipoog gegeven waar ze van moest blozen.

Er waren nog zes eetafspraken nodig geweest voordat ze echt verliefd op hem begon te worden. Hij was blijkbaar al bij hun eerste ontmoeting voor haar gevallen, maar hij had haar geduldig beter leren kennen. Van hun leeftijdsverschil merkten ze nauwelijks iets. Ze konden zowel diepgaande gesprekken voeren als met elkaar lachen. Toen hij tussen neus en lippen had gezegd dat de scheiding van zijn vrouw in gang was gezet, had zij het initiatief genomen voor hun eerste zoen. Ze wilde het netjes doen – van getrouwde mannen bleef je af.

Terwijl François op zoek ging naar andere woonruimte trok hij tijdelijk bij haar in. Haar bescheiden